

Brief 2024

Samen onderweg

De afgelopen 18 maanden hebben wij samen in Taizé een avontuur beleefd: een avontuur van geloof. We hebben onder de naam "Together"¹ een "Samenkomst van Gods volk" voorbereid, samen met andere bewegingen, gemeenschappen en organisaties uit een groot aantal christelijke kerken. Het was een intuïtie die broeder Alois² uitte bij de opening van de synode over de synodaliteit in de Rooms-Katholieke kerk, die leidde tot "Together" en ons ertoe aanzette om naar anderen te luisteren, op zoek te gaan naar de gaven die aanwezig zijn in verschillende kerken en onder mensen van goede wil binnen de samenleving.

De oecumenische gebedswake vond plaats op het Sint Pietersplein in Rome en, op uitnodiging van paus Franciscus, werd bijgewoond door meer dan 20 leiders van verschillende kerken. Ook aanwezig waren alle deel-nemers aan de 16e Gewone Algemene Assemblee van de Bisschoppenconferentie van de Katholieke Kerk en 18.000 mensen van alle leeftijden van over de hele wereld, waar- onder 4.000 jongeren die een weekend-programma hebben gevolgd en werden ontvangen door de kerkgemeenschappen van Rome. Tegelijkertijd zijn mensen op 222 verschillende plekken over de hele wereld bijeengekomen om in verbondenheid met deze wake te bidden.

Als we nu terugkijken, hoe is deze ervaring dan te begrijpen? Hoe kan zij een weg openen voor christenen om samen op weg te gaan? "[...]want jullie hebben maar één meester, en jullie zijn elkaars broeders en zusters"(Matteüs 23:8), zei Jezus. Zijn niet alle Christenen zusters en broeders, verbonden in een gemeenschap die weliswaar nog onvolmaakt is, maar wel écht? Is het niet Christus zelf die ons roept en een weg voor ons opent om samen met hem op weg te gaan, als reisgenoten, samen met de mensen die in de marge van onze samenleving leven? Op deze reis, in een verzoenende dialoog, mogen we nooit vergeten dat we elkaar nodig hebben. Hierbij is het belangrijk dat we elkaar niet onze eigen mening opdringen, maar dat we deze reis te maken om bij te dragen aan vrede binnen de mensenfamilie³.

In dankbaarheid voor dit groeiende gevoel van verbondenheid kunnen we het momentum vinden dat nodig is om de uitdagingen van onze tijd aan te gaan, zoals de schreeuw van de aarde en alle polarisatie die de mensenfamilie verscheurt. Laten we elkaar ontmoeten en naar elkaar luisteren, en zo samen onderweg gaan als Gods volk.

Wat betekent het voor ons als we opnieuw naar elkaar leren luisteren? Zijn we bereid om te proberen te begrijpen waar de eventuele angst van mensen vandaan komt, zonder mensen direct in een bepaalde hoek weg te zetten?

Op weg van Rome naar Taizé ben ik gestopt in Ljubljana, de hoofdstad van Slovenië, waar de 46e Europese jongerenontmoeting van Taizé⁴ zal worden gehouden, om het internationale voorbereidingsteam van jonge vrijwilligers, Taizé-broeders, zusters van St. Andreas en onze Sloveense vrienden te ontmoeten. De volgende overdenking, over het thema "Samen onderweg", is voor een belangrijk deel gevoed door de gesprekken die we toen hebben gevoerd.

Mijn dank gaat uit naar mijn broeders, alle mensen die hebben bijgedragen aan deze boodschap en iedereen die samen met ons op weg wil gaan.

Met de allerbeste wensen voor jullie allemaal,

frère Matthew

¹ Deze gebedswake vond plaats op 30 september 2023. Zie together2023.net voor verdere informatie.

² Broeder Alois, prior van Taizé vanaf het overlijden van broeder Roger op 16 augustus 2005 tot 2 december 2023. Hoe kunnen we ooit onze dankbaarheid aan hem getuigen voor deze 18 jaar waarin hij onze gemeenschap heeft gediend, zijn voortdurende inzet voor de oecumene en zijn verlangen om te blijven zoeken naar wegen van solidariteit met mensen in nood?

³ Waartoe zijn wij geroepen door God als het gaat om het lijden dat veroorzaakt wordt door de conflicten in Oekraïne, Palestina en Israël, Afghanistan, Myanmar, Pakistan, Haïti, Nicaragua, Soedan en zoveel andere plaatsen in onze wereld?

⁴ Van 28 december 2023 tot 1 januari 2024

In Ljubljana hoorde ik iemand zeggen: "Vandaag de dag betekent dak- en thuisloos zijn niet alleen dat je geen fysiek thuis hebt. Voor veel mensen is het bovenal een innerlijke realiteit. Maar de zoektocht naar innerlijke zekerheid kan soms resulteren in een manier van denken die er alleen maar voor zorgt dat iemand verder geïsoleerd raakt." Iemand anders stelde de vraag: "Als we samen onderweg zijn, in hoeverre moeten we het dan met elkaar eens zijn om op weg te gaan? Het gevaar bestaat dat we alleen holle frasen uiten, die verbergen dat we elkaar slechts tolereren. Maar als we ons werkelijk openstellen voor dialoog, nemen we een risico." Wat leiden deze vragen ons heen?

Luisteren

Luisteren vormt de kern van elke vorm van dialoog. Mozes zei tot het volk van God: "Sjema Jisraël" - "Hoor, mijn volk" - (Deuteronomium 6.4). Dat is tevens het gelijknamige gebed dat joden elke dag bidden. Eeuwen later begint de regel van de heilige Benedictus van Nursia⁵ met "Luister goed".

Luisteren is een daad van liefde. Voor elke vertrouwensrelatie is luisteren van wezensbelang. Als we niet luisteren, kan bijna niets groeien of zich ontwikkelen.. Zonder luisteren werken relaties niet. Als we onbaatzuchtig naar de ander luisteren, zetten we hem of haar de ruimte. We stellen hen in staat om uit te drukken wat hij of zij nodig heeft, soms zelfs op een manier die niet in woorden is uit te drukken.

En de kern van luisteren is stilte⁶. De bijbel geeft ons hier veel voorbeelden van. Het is in het suizen van een zachte stilte dat Elia God ontmoet, en niet in de aardbeving, de wind of het vuur (1 Koningen 19:11-13). Maria, de zus van Martha, zit aan de voeten van Jezus en luistert naar hem (Lucas 10:39)⁷. "U hebt mijn oren geopend", zegt een oud bijbels gebed (Psalm 40:6).

Tegenwoordig lijkt het vaak dat wie de grootste mond heeft, het meeste succes heeft. Geweld lijkt op zo ontzettend veel plaatsen toe te slaan dat we soms niet meer weten waar we het moeten zoeken. Maar God is nooit de auteur van geweld⁸; Hij dringt zich nooit aan ons op. "Ik wil horen wat God ons zegt. De Heer spreekt woorden van vrede tegen zijn volk" (Psalm 85:9)

Moeten we, als we vooruit willen kijken, niet bovenal luisteren en proberen de ander te begrijpen? Een "opmerkzaam hart" (1 Koningen 3:9) betekent niet dat we ons meegaand opstellen of dat dit ons ervan zou weerhouden om onze stem te verheffen tegen onrechtvaardigheid. Maar een opmerkzaam hart stelt ons in staat om moedige en creatieve beslissingen te nemen, diep verankerd in onze innerlijke overtuiging, waarbij God dichterbij ons is dan we ooit durfden te hopen....

Onderweg

Wat zijn we eigenlijk, als we onderweg zijn in het leven? Toeristen of pelgrims? Gaan we alleen maar op reis om dingen vanaf de buitenkant te observeren of is er diep in ons een dorst die ons voortdrijft? De pelgrim zoekt - ook zonder het eindpunt te zien - betekenis in elke stap van de reis, intuïtief op zoek naar de richting. Maar als een weg geen richting heeft, kan dit ontaarden in doelloos dwalen⁹.

Als dit onverhoopt mocht gebeuren, is het belangrijk dat we ons de woorden van Jezus in herinnering brengen: "Ik ben de weg, de waarheid en het leven" (Johannes 14:6)? Met hem onderweg zijn betekent dat er drie realiteiten verenigd worden. Jezus zelf is de weg die we volgen, we kunnen vertrouwen op wat hij zegt en hij leidt ons naar een volheid die we ons nooit hadden kunnen voorstellen.

Jezus heeft nooit iemand buitengesloten van de weg die hij ging. Dankzij het feit dat hij geworteld was in een gemeenschap met God deelde hij zijn leven met iedereen die naar hem toe kwam, of dat nu was met rechtvaardigen of onrechtvaardigen. Hij herkende Gods aanwezigheid in mensen die in de marge van de samenleving leefden, in zondaars en outcasts, ja zelfs in mensen die niet tot zijn eigen volk behoorden. Jezus gaf alles wat hij had, maar ontving daarnaast ook van de mensen die hij ontmoette. Niet alleen vormden zij een stimulans voor zijn leven, maar ook een verrijking.

Jezus, zachtmoedig en nederig van hart¹⁰, nodigt ons uit om deze zelfde weg te gaan. Zijn we bereid om te zoeken naar de generositeit die we ervaren dankzij nederigheid¹¹, zodat we mogen ontvangen wat anderen ons te bieden hebben op deze weg?

⁵ Benedictus van Nursia (ca. A.D. 480- 547) was de grondlegger van het westerse monnikendom. Naarmate er steeds meer kloosters ontstonden, werd de regel die hij schreef in heel Europa overgenomen, terwijl de kloosters zich ontwikkelden. De regel had veel invloed op latere kloosterregels.

⁶ Tijdens Together sprak paus Franciscus over stilte. "Deze avond zijn wij als christenen samen stil geweest rond het kruis van San Damiano, als discipelen die luisteren vóór het kruis, de troon van de Meester. Het was geen lege stilte, maar een moment dat gevuld was met geloof, verwachting en bereidheid. In een wereld vol geluid zijn we niet meer gewend aan stilte; soms worstelen we er zelfs mee, omdat stilte ons dwingt God en onszelf onder ogen te zien. Toch is stilte de basis van het woord en van het leven zelf (...) Stilte maakt in de gemeenschap die de kerk is, communicatie tussen broeders en zusters mogelijk."

⁷ In veel culturen is aan iemands voeten zitten of iemands voeten aanraken een manier om iemand te eren. Wat betekent dat voor ons: aan de voeten van Jezus zitten?

⁸ De kruisdood van Jezus laat ons zien dat God met iedereen is die lijdt, en nooit aan de kant staat van degenen die het lijden veroorzaken. Jezus hilde bij de dood van zijn vriend Lazarus; en zijn opstanding laat ons zien dat dood en lijden niet het laatste woord hebben.

⁹ Soms ervaren we periodes in ons leven dat het leven - om wat voor reden dan ook - doelloos is. Er zijn momenten in het leven dat we moeten accepteren dat we in een soort niemandsland zijn.

¹⁰ Zie Matteüs 11:30. Zou het feit dat ons hart zachtmoediger wordt, niet een teken zijn dat we op weg zijn met Jezus? Het tegenovergestelde van liefde is niet boosheid, zelfs niet haat, maar het tegenovergestelde van liefde is een hart dat verhard is.

¹¹ Nederigheid heeft niets te maken met onderwerping of vernedering. Nee, nederigheid vraagt juist om grote innerlijke kracht en doet nooit de iemands gaven of goede eigenschappen teniet. Nederigheid heeft niets te maken met onderwerping of vernedering. Nee, nederigheid vraagt juist om grote innerlijke kracht en doet nooit de iemands gaven of goede eigenschappen teniet.

¹² "De enige manier om onze verhalen te leren kennen is om de ander te leren kennen, waarop deze je vervolgens wellicht zijn of haar verhaal vertelt. (...) Verhalen, en dan met name liederen, zorgen ervoor dat we blijven herinneren. Daarom vertel ik verhalen en zing ik in mijn taal, het Adnyamathanha, omdat het me blijft herinneren aan wie ik ben. Het zorgt ervoor dat ik me altijd in herinnering breng dat ik naar het beeld van God ben gemaakt en dat God de Schepper alle dingen heeft gemaakt. En dat breng ik me dan te binnen." Aunty Denise Chapman, Adnyamathanha-elder en Uniting Church Pastor in Zuid-Australië. Uit het boek "Yarta Wandatha" © 2014 Denise Chapman.

¹³ Vgl. pastor Anne-Laure Danet: "Verdeeldheid is iets anders als verscheidenheid. Het is niet de verscheidenheid van kerken die het probleem is. Dit is normaal, ja, het is zelfs noodzakelijk, omdat hierin de verschillen in identiteit tot uitdrukking komen: cultureel, historisch, sociaal, etnisch, seksueel, enz. Hoewel deze identiteiten van secundair belang zijn omdat in Christus er "geen joden of Grieken meer, slaven of vrijen, mannen of vrouwen" meer zijn (Gal. 3:28), bestaan zij wel degelijk en is het in de verschillende identiteiten dat het bestaan van de gelovigen belichaamd wordt. Vanaf het moment dat ze van secundair belang blijven, worden ze een bron van verrijking omdat zij een zekere mate van porositeit toestaan. (...) Dat betekent niet dat de verschillende identiteiten onder de mat worden geveegd, maar juist dat deze worden versterkt en aangescherpt zonder dat zij worden gescheiden, (...) maar dat zij er ervoor zorgen dat we in elkaar de gaven en werking van de Heilige Geest herkennen. Op die manier is het mogelijk om tot een gedeelde identiteit te komen. Dit is een volgende stap in de oecumenische beweging, die een verschuiving heeft doorgemaakt van eenheid in verscheidenheid (waarbij alle vormen van uniformiteit werden afgewezen) naar eenheid in verzoende verscheidenheid. (Vertaald vanuit "La diversité en Église, de la division à l'enrichissement mutuel" in Contacts, Revue Française de l'Orthodoxie No. 282 April-June 2023)

¹⁴ Zie Maximus de Belijder: "Laten we sympathie tonen voor elkaar en elkaar door nederigheid helen." (The Ascetic Life, 41; vert.: Polycarpus Sherwood osb, Newman Press 1953)

¹⁵ Tijdens de oecumenische Together-gebedswake riepen we de Heilige Geest aan met het eeuwenoude gebed "Adsumus Sancte Spiritus (Wij staan voor u Heilige Geest)", dat al eeuwenlang voor oecumenische concilies wordt gebeden om de Heilige Geest te vragen ons de weg te wijzen. Zie <https://www.synod.va/content/dam/synod/document/common/adsumus/NL-ADSUMUS.pdf>

¹⁶ "De 'heerschappij van God' is niet één of andere ideaal visioen, maar is geworteld in de 'werkelijkheid' Een visioen dat niet is geworteld in de werkelijkheid van deze wereld is een illusie. Illusies ontstaan als we niet in staat zijn of weigeren om de problemen in het leven onder ogen te zien. Dan proberen we te ontsnappen naar een onechte wereld, weg uit de werkelijkheid." Choan-Seng Song, Taiwanese theoloog, in Jesus and the Reign of God, Fortress Press, 1993, p. 77

¹⁷ In haar Revelations schreef de 14e-eeuwse Engelse kluizenares Juliana van Norwich: (God) wil dat wij weten dat Hij zich niet alleen bekommert de nobele zaken en de grootsten, maar dat hij ook aandacht heeft voor het kleine en geringe, voor het lage en het eenvoudige, net zoveel voor het ene als voor het andere. Dit is wat Hij bedoelde toen Hij zei: "Alles komt goed"; want Hij wil ons laten weten dat zelfs het allerkleinste niet zal worden vergeten...."

¹⁸ "Ons idee van Gods aanwezigheid wordt vervormd als we Gods werkelijkheid niet zien door de ogen van de werkelijkheid van onze naaste. En ons idee van de werkelijkheid van

Samen onderweg zijn is een bron van leven voor de kerk én voor de samenleving waarin we leven. Wel heeft een ieder daarbij de ruimte nodig om zijn of haar eigen creativiteit en ideeën tot uitdrukking te kunnen brengen. Maar zij vormen een geschenk dat gedeeld moet worden, zodat er een samen-leven ontstaat - in de Kerk en in de mensenfamilie. De snaren van een gitaar liggen naast elkaar, maar pas als ze samen worden bespeeld, ontstaat er een prachtige klank....

Samen met anderen

Samenzijn met anderen is niet altijd gemakkelijk. Elk van ons is wel op één of andere manier verwond.. Soms hebben we elkaar verwond.

Naast iemand staan betekent naar hem of haar luisteren. Iemand de tijd en ruimte geven om zijn of haar verhaal te doen¹². Luisteren betekent accepteren dat iemand anders is dan jijzelf. Soms zul je het niet met elkaar eens zijn, of zelfs heel anders tegen de wereld aankijken. Maar het verbazingwekkende is dat als we luisteren, als we een ander zijn of haar verhaal laten doen, we heel vaak zullen ontdekken dat we iets gemeen hebben: onze menselijkheid. De verschillen zijn misschien minder groot dan we dachten. Eenheid in verscheidenheid is inderdaad mogelijk¹³. En misschien zullen degenen onder ons die ernaar verlangen om Jezus na te volgen, verbaasd zijn om te ontdekken dat er al een eenheid bestaat in God en in Christus (Johannes 17:21-23) die al onze verwachtingen te boven gaat.

Maar als anderen ons vertellen hoe zij verwond zijn, of misschien zelfs hoe wij hen verwond hebben, durven wij hun woord dan in ons hart toe te laten? We schieten zo snel in de zelfverdediging. En dan stoppen we met luisteren: we proberen onszelf of onze mening te beschermen. Betekent een hart vol mededogen juist niet dat je bereid bent om het lijden van de ander serieus te nemen? Soms kan het feit dat we het lijden samen ondergaan, een weg openen waarop we samen op kunnen trekken, zelfs als we niet in staat zijn om dat lijden achter ons te laten¹⁴.

Soms moeten we accepteren dat we een stap terug moeten doen. Op deze momenten kunnen we ons toevertrouwen aan de Heilige Geest en de Geest vragen ons te leren wat we moeten weten¹⁵. Dat betekent dat we nederig genoeg moeten zijn om niet onze eigen idealen aan anderen op te willen dringen, maar open te staan voor wat de ander aan ons voorlegt¹⁶.

En we hoeven de hoop nooit op te geven¹⁷. De apostel Paulus, overweldigd door de oneindige liefde van de opgestane Christus, nadat hij hem fel had bestreden, verzekert ons dat Gods liefde in onze harten is uitgegoten door de Heilige Geest die ons is gegeven (Romeinen 5:5). We kunnen vertrouwen op deze zachte-aardige aanwezigheid, zelfs als we die niet voelen. Zou het dan wellicht mogelijk zijn dat er opnieuw vertrouwen in ons ontkiemt, hoe broos ook, dat precies genoeg licht geeft om die volgende stap te zetten, samen met God en met de mensen die aan ons zijn toevertrouwd?

Bij God blijven, bij de ander blijven

Onderweg zijn kost tijd - misschien zelfs wel een heel leven - net zoals luisteren tijd kost zodat relaties kunnen groeien. Geduldig uithouden en trouw zijn dan van wezensbelang.

Onderweg met anderen, onderweg met God. Voor de meesten van ons hoort dit vanzelfsprekend bij elkaar. We hebben allebei nodig¹⁸.

Net als de ranken die uit de wijnstok groeien, nodigt Jezus ons uit om in Hem te blijven, zoals Hij in ons blijft (zie Johannes 15). Blijven impliceert iets dat voortduurt in de tijd. Wat van ons wordt gevraagd is niet slechts een tijdelijke inzet, maar we worden gevraagd om in hem te blijven, een leven lang. Alleen door te blijven kunnen we blijven groeien en vrucht dragen.

Wat is dan die vrucht? Jezus zegt in het vervolg: "Zoals ik jullie heb liefgehad, zo moeten jullie elkaar liefhebben. Niemand heeft groter liefde dan hij, die zijn leven geeft voor zijn vrienden". Deze weg gaan betekent dat we het risico nemen om alles te geven om Jezus te volgen, opdat we - in alle vrijheid - kunnen liefhebben tot het

einde. In het evangelie is liefde niet simpelweg genegenheid, maar betekent het jezelf geven aan de ander. Dit is de weg die we in ons leven moeten gaan, waarbij we onderweg veranderen van knechten in vrienden van Christus.

Ons leven draagt vrucht als ten volle wordt geleefd. Dit gebeurt op een heel natuurlijke manier als we in Christus blijven en leven door zijn leven, zoals ranken leven ontvangen van de wijnstok. We kunnen een diepe vreugde ontdekken wanneer we de uitdaging van het evangelie omarmen. Zijn we daar klaar voor?

Samen onderweg in de wereld van vandaag

In het licht van de uitdagingen van de wereld om ons heen en onze eigen kwetsbaarheid, zoals we eerder al zeiden, voelen sommige mensen zich soms verdwaald. We zien Gods gewonde schepping, waarvan onze gewonde mensenfamilie deel uitmaakt. Bij volkeren die zijn uitgebuit en vernederd kan lijden worden doorgegeven van generatie op generatie. We kennen gezinnen en families die uit elkaar zijn gerukt door conflicten en oorlog. We erkennen ook dat er levens zijn beschadigd doormensen die de naam van Christus belijden - niet alleen in de kerk maar ook in onze gemeenschap van Taizé¹⁹.

Toch is er ondanks dit alles een roep om deze uitdagingen samen het hoofd te bieden. Een Afrikaans gezegde luidt: "Een lange reis lijkt veel korter als we samen onderweg zijn." Tijdens de "Great Migration", waarbij de wilde dieren door de Serengeti naar Masai Mara trekken, moeten de jongere kalveren vertrouwen op de kracht van de volwassen beesten om de rivier over te steken en de oever te beklimmen. Ook voor ons geldt dat er momenten zijn waarop we gedragen moeten worden. Of dat we moeten leren aanvaarden dat we gedragen worden...

En als we dit soort uitdagingen samen aangaan, kunnen er ervaringen van schoonheid ontstaan, van transcendentie, die ons helpen om de vonk te ontdekken waardoor we met nieuwe moed op weg gaan²⁰.

Op de dag van de opstanding van Jezus keerden twee van zijn vrienden Jeruzalem, waar hij was gedood, de rug toe (Lucas 24:13-35). Terwijl ze onderweg waren, kwam er een vreemdeling met hen oplopen. Toen hij later met hen aan tafel zat, begrepen ze dat wat zij ervoeren, Jezus was. Vreemdelingen kunnen ons helpen de aanwezigheid van Christus te ontdekken en ons opnieuw laten begrijpen dat Hij altijd bij ons blijft.

"Wees niet bang", fluistert hij in ons hart, "Ik ben met jullie, alle dagen tot aan de voltooiing van deze wereld" (Matteüs 28:20). Luisteren we naar deze belofte?

Durven we, net als de gist die door het meel wordt gemengd (Matteüs 13:33), hoewel het ons soms aan middelen ontbreekt en we ons misschien arm en klein voelen, opnieuw op weg te gaan? Niet alleen, maar samen met anderen, waarbij we elkaar verrijken, en samen onderweg gaan?

onze naaste wordt gevormd als we deze niet zien door de ogen van Gods werkelijkheid."
Kosuke Koyama, Japans theoloog, in Water Buffalo Theology, Orbis Books, 1974, p. 91

¹⁹ Zie "Werken aan de waarheid" op https://www.taize.fr/nl_article26164.html. We accepteren dat dit een voortdurend leerproces is waarin we luisteren naar degenen die gekwetst zijn, we hun lijden erkennen en er alles aandoen om te zorgen voor een veilige omgeving voor iedereen.

²⁰ Augustinus van Hippo: "Veel te laat heb ik u liefgekegen, o schoonheid zo oud en toch zo nieuw. Veel te laat heb ik u liefgekegen. Binnen in mij was u en ik was buiten, en dáár

Vrijwilliger in Taizé

De ontmoetingen in Taizé kunnen worden beleefd dankzij een groep jonge vrijwilligers: jonge vrouwen en mannen tussen de 18 en 29 jaar die voor langere periodes in Taizé worden ontvangen, van een paar weken tot een jaar. Wij willen met hen delen wat het meest wezenlijk is in het leven van onze gemeenschap:

Samen.....bidden

Niets van wat er in Taizé gebeurt zou mogelijk zijn zonder de drie gebeden samen, en het is ook door gebed dat de vrijwilligers ons helpen om mensen samen te verwelkomen.

Samen.....leven in gemeenschap

Samen bouwen aan een kleine tijdelijke gemeenschap met jonge mensen van elk continent, van verschillende kerken, in de gedeelde rijkdom van diversiteit.

Samen ... andere mensen dienen

Maak het mogelijk, door beschikbaar te zijn, om jongeren in Taizé te verwelkomen. Voor meer informatie: www.taize.fr/volunteering

Zodat we in 2024 samen verder kunnen gaan.

In 2024 zijn de volgende bijeenkomsten gepland:

- Internationale ontmoetingen in Taizé het hele jaar door voor jongvolwassenen van 18 tot 35 jaar (voor andere leeftijden, zie op de Taizé-website wanneer u kunt komen)
- Goede Week en Pasen in Taizé van 24 maart tot 7 april 2024
- Ontmoeting van vriendschap tussen jonge moslims en christenen van 7 tot 12 juli 2024
- Het delen en getuigen van het Oosters Orthodoxe geloof van 4 tot 11 augustus 2024
- Week van bezinning voor jonge volwassenen van 18 tot 35 jaar van 25 augustus tot 1 september 2024
- Europese Ontmoeting van Jongvolwassenen van 28 december 2024 tot 1 januari 2025. De gaststad voor deze 47e Europese Ontmoeting wordt bekendgemaakt in Ljubljana. www.taize.fr/dates